

[Boligministeren.]

vi også tager denne regels praktiske foranstaltning med, at overtræder udlejereren meget godt, ja, så mister han ganske enkelt retten til selv at anvise lejere.

Hr. Hastrup spurgte om lejeforhøjelser under vurderingen. Om det må jeg sige, at det er klart, at når loven blot giver maksimalgrænse og den enkelte måske i det første år eller to ikke ønsker denne forhøjelse, kan det ikke indebære, at den udlejer, der er tale om, ikke på et senere tidspunkt har lov til at nå op til den grænse, der er sat. Der er jo blot én grænse, og den har forligspartierne selv sat, det er forhøjelsen på de 600 kr. årligt, og denne grænse vil altså også gælde i dette tilfælde.

Der har været rejst spørgsmålet om hele saneringsproblemet. Jeg er helt enig i de betragtninger, der er gjort gældende fra flere sider, også under de drøftelser, som vi har ført i udvalget om, at der bliver et problem med de ældre ejendomme, og at der bliver et problem omkring hele saneringen. Om man skal have et særligt saneringsråd, som hr. Hastrup har foreslået, eller vi skal gå en anden vej, ved jeg ikke; jeg ved blot, at jeg vil være helt parat til på baggrund af, hvad vi her gennemfører, at tage dette problem op til en undersøgelse og finde frem til veje, hvor vi hurtigere og bedre end tilfældet er i øjeblikket, kan få løst den saneringsopgave, der foreligger. En forudsætning for at løse en saneringsopgave er jo imidlertid, at vi har et nybyggeri af et tilstrækkeligt stort omfang, og jeg mener, at netop når vi nu gennem de foreliggende lovforslag, der jo er et led i boligforliget, i højere grad vil sikre dette nybyggeri, så skulle det også være muligt ad den vej at gå i gang med saneringsproblemerne.

Der er rejst en række enkeltspørgsmål. Der er rejst spørgsmålet om tofamilieshusene. Vi har imødekommet, mener jeg, det ønske, der var, da man forhandlede om disse ting, ved at finde en særlig bindingsform; og det er klart, at der er også særlige skatteproblemer, således som fru Else-Merete Ros har fremhævet. Vi kan jo se på det specielle tilfælde nu under udvalgsbehandlingen, men så vidt jeg forstod det, er det jo væsentligt et skatteproblem, der vel skal løses i andre relationer.

Hr. Kai Moltke rejste spørgsmålet, om ikke kommunerne får for store beføjelser. Jeg synes ikke, man kan sige, at de erfaringer, vi har fra de gældende lejelovsbestemmelser, hvor kommunerne også under de nuværende forhold har haft beføjelse til at foretage ændringer, viser, at kommunerne har misbrugt reglerne. Tværtimod har kommunerne været meget, meget tilbageholdende, inden de har turdet gå i gang med at frigøre områder, og jeg tror ikke, der er nogen grund til at tro, at det vil gå anderledes under de nye bestemmelser. I øvrigt skal der jo ret stort flertal til, når det drejer sig om de virkelig store ændringer i de nuværende ordninger.

Når hr. Kai Moltke pegede på den 4 pct. rente i relation til fonden for grundejere, så kunne jeg jo pege på, at der i forslaget også findes en bestemmelse om, at der betales 4 pct. for varmeudlæggene; de to ting modsvarer jo sådan set hinanden, og de har vist eksisteret i loven i mange år, og i det ene tilfælde er det lejeren, der får 4 pct., i det andet tilfælde er det udlejereren.

Når hr. Rimstad hævder, at disse lovforslag bærer præg af lejerinteresser, og når hr. Niels Westerby mener, at de er for gode for grundejerne, er det måske nok udtryk for, at vi alligevel — jeg tror nu i hvert fald ikke, man får lejerne til at underskrive den udtalelse, hr. Rimstad kom med — har fundet frem til en afvejning af de to interesseområder, hvad jo også var hensigten med forliget.

Det er klart, som hr. Niels Westerby fremhæver, at vi ikke kan være sikre på, at vi har løst disse problemer, og vi kender ikke udviklingen i byggeomkostningerne i de kommende år. Men jeg har stadig væk endnu et håb om og en tro på, at vi ad de veje, vi søger at løse vore byggeproblemer på i de kommende år, og hvor vi allerede er i gang, idet vi gennem en rationalisering søger at nå frem til denne billiggørelse, skulle nå dertil, at vi på dette som på en række andre områder på et eller andet tidspunkt producerer så rationelt; at vi når frem til en mindre enhedspris i produktionsleddet. Jeg vil i hvert fald endnu have lov at håbe på, at det sker i løbet af den periode, vi går i møde.

Man har her under forhandlingen været inde på, hvor hurtigt disse lovforslag skulle